

[Maisted]

til fuld beskæftigelse og til at sikre erhvervslivet de nødvendige midler. Det lyder meget interessant, for det var det eneste, man ikke foretog sig i 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne. Da investerede man i den offentlige sektor på fuldt drøn, og så underminerede man faktisk dansk økonomi for fremtiden. De årlige offentlige udgifter steg i den periode med ca. 5 pct., og det er derfor, den danske økonomi er blevet undermineret.

Nu ved vi alle sammen, at vi får en lavvækstperiode, så længe socialdemokratiet regerer dette land, og ikke mindst den socialdemokratiske ordfører har, som jeg sagde før, fremhævet dette forhold ved at sige til befolkningen, at nu skal den gå kraftigt ned i levestandard. Derfor synes jeg, det er væsentligt, at vi får at vide fra socialdemokratiets side: hvad mener man med en kraftig nedgang i levestandarden? Det burde selvfølgelig være en væsentlig oplysning, før man diskuterer offentlige investeringer.

Men tilbage til finansministerens lavvækstteorier. For det første har finansministeren som forudsætning for sine betragtninger som punkt 1, at betalingsbalanceunderskuddet i 1980'erne skal være nedbragt til et forsvarligt omfang. Dette forsvarlige omfang – som nr. 2 – skal så bruges til en kraftig beskæftigelsespolitik i den offentlige sektor. Altså efter finansministerens opfattelse større offentlige udgifter, flere offentligt ansatte.

Bortset fra det mærkelige begreb: et forsvarligt betalingsbalanceunderskud, finder jeg det noget ejendommeligt, at når det går skidt, skal man øge omkostningsniveauet ved at øge de offentlige udgifter i stedet for at nedsætte omkostningerne for erhvervslivet og derved fremme investeringerne i de produktive erhverv. Hvem betaler, når det offentlige øger sit forbrug eller sine investeringer? Det gør det private forbrug, de private investeringer, lønningerne og erhvervslivets overskud efter skat. Med socialdemokratiet som ansvarlig er det lykkedes at ramme alle grupper, og det er måske derfor, hr. Erling Olsen taler om, at befolkningen må indstille sig på en voldsom nedgang i levestandarden.

Finansministeren har ramt både det private forbrug, de private investeringer, lønningerne og erhvervslivets overskud efter skat. Tidligere er lønningerne steget, medens kapitalafkastet for produktive virksomheder er faldet stærkt på grund af prislovgivning, re-

striktioner og lønglidning. Finansministerens mål er at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet til et forsvarligt omfang. Midlerne skal så være nedgang i det private forbrug, og det betyder et øget antal arbejdsløse. Nedgang i de private investeringer betyder et øget antal arbejdsløse. Fortsat nedgang i lønningerne betyder et øget antal arbejdsløse. Nedgang i erhvervslivets overskud, hvorefter investeringerne også falder, betyder et øget antal arbejdsløse. Alt dette, fordi finansministeren vil øge investeringerne i den offentlige sektor og føre en kraftig beskæftigelsespolitik i den offentlige sektor.

Derfor er det et sikkert resultat, at vi får en øget udlandsgæld, og at de pengepolitiske transaktioner, låneloft, indenlandsk statsgæld for at finansiere de offentlige udgifter, får renten til at stige, og det betyder igen øget arbejdsløshed. Så er vi dér, hvor vi er nu: indgreb over for det private forbrug, indgreb over for de private investeringer, en nedgang i reallønnen og en faldende lønsomhed i de danske virksomheder. Og spiralen fortsætter: øget arbejdsløshed.

Der er en nøje sammenhæng imellem de offentlige investeringer og erhvervslivets investeringer. Følger man finansministerens modeller, betyder det en udskydelse af de nødvendige erhvervsinvesteringer, der er en forudsætning for, at det danske samfund kan overvinde krisen.

Det er ganske enkelt sådan, at de danske virksomheder i dag først vil se, hvilke beslutninger dette folketing tager, før de vil foretage yderligere investeringer. De ligger underdrejet, og de forventer ganske enkelt, at hvis dette fortsætter, får vi en alvorlig krise i begyndelsen af 1980'erne, når vi skal til at tilbagebetale renter og afdrag på såvel den store udenlandske som den indenlandske gæld.

Det er derfor helt urimeligt at diskutere offentlige investeringer, før vi har sat gang i erhvervsinvesteringerne. Vi må give skattnedsættelser og nedsætte omkostningsniveauet for erhvervslivet. Det er skam ikke blot noget, fremskridtspartiet har fundet på. Vi har fået en rapport, der hedder Hudsonrapporten, sidste år i november måned, og det var lige nøjagtig det, Hudsonrapporten påpegede som et middel til at løse problemerne.

Professor Gelting fra Århus anbefaler skattelettelser og en devaluering på 20-25